

Nathan
Hill

Wellness

ODEON

Copyright © 2023 by Nathan Hill.
By arrangement with the author. All rights reserved.
Translation © 2026 by Samuel Marec.
Cover design © 2026 by Nikola Janíčková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0395-8

**Nathan
Hill**

Wellness

ODEON

Nathan Hill

Wellness

Preložil Samuel Marec

Nathan Hill
WELLNESS

Copyright © 2023 by Nathan Hill
By arrangement with the author. All rights reserved.
Translation © 2026 by Samuel Marec.
Cover design © 2026 by Nikola Janíčková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0505-1

VYBER SA SO MNOU

Žije sám na štvrtom poschodí starej tehlovej budovy bez výhľadu na nebo. Keď sa pozrie von oknom, vidí len jej okno – cez uličku, na dosah ruky, kde tiež žije sama vo svojej vlastnej starej budove. Nepoznajú sa po mene. Nikdy sa nerozprávali. V Chicagu je zima.

Do úzkej uličky medzi nimi neprenikne prakticky žiadne svetlo a nedostane sa do nej takmer ani dážď, sneh, dážď so snehom, hmla, ba ani tá praskavá a vlhká januárová zmes, ktorú miestni obyvatelia nazývajú „zimný mix“. Ulička je tmavá a nehybná a nie je v nej počasie. Akoby ani nemala atmosféru a bola len dierou, ktorej jediný účel spočíva v oddelovaní vecí od iných vecí. Ako vesmír.

Prvýkrát sa mu zjavila na Štedrý deň. Do postele si vtedy lahol skoro a príšerne sa ľutoval – ako jediný v celej tej chrčiacej budove totiž nemal kam inam ísť –, no a práve vtedy sa na opačnej strane uličky rozsvietilo svetlo a zvyčajnú zívajúcu tmú v okne nahradila teplá žiara. Postavil sa, prešiel k oknu a vyzrel von. Bola tam: v pohybe, premiestňovala predmety, vybaľovala veci, z veľkých a zladených kusov batožiny vyťahovala výrazné šaty. Jej okná boli tak blízko, ona bola tak blízko – ich byty predsa oddelovala len vzdialenosť, ktorá sa dala prekonať jediným ambicióznym skokom –, že o pár krokov poodstúpil, aby sa opäť ponoril do úplnej tmy. Sedel tam na päťách a chvíľu sledoval, čo sa deje, až kým mu to nezačalo pripadať nevhodné a neslušné, a tak sa skrúšene vrátil do postele. Počas týždňov, ktoré od tej chvíle uplynuli, sa však k tomu

divadlu v okne vracia častejšie, ako je ochotný priznať. Niekedy tam sedí, neviditeľný, a v niekoľkominútových dávkach opäť sleduje dianie.

Ak by sme povedali, že ju považuje za krásnu, príliš by sme to zjednodušili. Samozrejme, že ju považuje za krásnu – objektívne, klasicky krásnu, evidentne krásnu. Už len tá chôdza – akoby sa vznášala, s radostným poskokom. Kľže sa po podlahe svojho bytu v hrubých ponožkách, občas urobí improvizovanú vývrtku, takže sa sukňa okolo nej na chvíľu rozvlní. V tomto neradostnom a špinavom prostredí uprednostňuje šaty – jasné kvetované letné šaty, ktoré sa do tejto drsnej štvrte a chladnej zimy nehodia. Keď sa posadí do mäkkého zamatového kresla, nohy si zloží pod nimi, okolo nej horí niekoľko sviečok, tvár má nehybnú a pokojnú, v jednej ruke drží knihu a tou druhou nedbalo prechádza po okraji vínového pohára. Sleduje, ako sa toho pohára dotýka, a rozmýšľa, ako takýto drobný dotyk dokáže spôsobiť také ohromné utrpenie.

Byt má vyzdobený pohľadnicami z miest, ktoré podľa neho pravdepodobne navštívila – Paríž, Benátky, Barcelona, Rím –, a zarámovanými plagátmi s umeleckými dielami, ktoré pravdepodobne tiež na vlastné oči videla: sochou Dávida, *Pietou*, *Poslednou večerou*, *Guernicou*. Má rozmanitý a náročný vkus, zatiaľ čo on zatiaľ ešte nikdy nevidel ani oceán.

Číta až neprimerane veľa, v každom čase, žltú nočnú lampu pri posteli rozsvieti aj o druhej ráno, aby si listovala vo veľkých a nepraktických učebniciach – biológii, neurológii, psychológii, mikroekonomiky – alebo v rôznych divadelných hrách a básnických zbierkach a hrubých dejinách vojen a ríš, alebo vo vedeckých časopisoch vo fádnej sivej väzbe s ťažko pochopiteľnými názvami. Počúva klasickú hudbu, je o tom presvedčený podľa spôsobu, ktorým pohojdáva hlavou. Snaží sa obaly kníh a albumov identifikovať a potom sa na druhý deň ponáhľa do knižnice, aby si naštudoval

všetkých autorov, ktorí ju v noci budia a nedajú jej spať, a aby si vypočul všetky symfónie, ktoré si podľa všetkého dookola púšťa: Mozartovu *Tridsiatu piatu*, Beethovenovu *Tretiu*, Dvořákovu *Deviatu*, Schubertovu *Ôsmu*, Berliozovu *Fantastickú symfóniu*. Predstavuje si, že ak by medzi nimi niekedy predsa len došlo k rozhovoru, naznačí, že o *Fantastickej symfónii* predsa len niečo vie, a urobí tým na ňu taký dojem, že sa doňho zamiluje.

Teda ak medzi nimi niekedy k rozhovoru naozaj dôjde.

Je totiž presne takým človekom – svetácka a kultivovaná –, akých prišiel do tohto strašidelne veľkého mesta nájsť. Zrazu si však uvedomí, že celý plán má jednu zásadnú chybu. Takáto svetácka a kultivovaná žena by nikdy nemohla mať záujem o takého nekultivovaného, provinčného, zaostaleho a hrubého muža, ako je on.

Len raz bol svedkom toho, že mala návštevu. Muža. Pred jeho príchodom strávila príšerne veľa času v kúpeľni a vyskúšala si šestoro šiat, až si napokon vybrala tie najobtiahutejšie – a fialové. Vlasy si začesala do chvosta. Na tvár si naniesla mejkap, potom si ho zmyla a potom si ho opäť naniesla. Dvakrát sa osprchovala. Vyzerala ako úplne iná žena. Očakávaný muž dorazil s balením šiestich pív a potom spolu strávili dve hodiny, ktoré boli podľa všetkého rozpačité a neveselé. Na rozlúčku si podali ruky a muž odišiel. Už nikdy sa nevrátil.

Ona sa potom prezliekla do obnoseného trička a celý večer len sedela a v záchvate lenivosti jedla studené cereálie. Neplakala. Len tam sedela.

Sledoval ju cez tú uličku bez kyslíka a myslel na to, aká je v tej chvíli krásna, hoci samotné slovo krásna mu zrazu na opis celej situácie pripadalo príliš obmedzujúce. Krása má verejnú aj súkromnú podobu, pomyslel si, a je ťažké, aby jedna nezničila tú druhú. Na zadnú stranu pohľadnice Chicaga jej napísal odkaz: *So mnou by si sa nikdy nemusela pretvarovať*. Potom ju zahodil a skúsil to znova: *Nikdy by si*

sa nemusela snažiť byť niekým iným. No neposlal ich. Vždy to tak dopadne.

A práve vtedy sleduje aj ona jeho.

Sedí pri okne, v tme, takže ju nevidí.

Skúma ho, pozoruje, všimne si jeho nehybnosť a pokoj, ten obdivuhodný spôsob, ktorým s prekríženými nohami sedí na posteli a vytrvalo si celé hodiny jednoducho číta. Vždy je tam sám. Jeho byt – tá skľučujúca škatuľa pozostávajúca z prázdnych bielych stien, knižnice vytvorenej z tvárnic a futónu pohodeného na zemi – nepôsobí dojmom príbytku, ktorý očakáva hostí. Osamelosť ho podľa všetkého drží v pevnom zovretí.

Ak by sme povedali, že ho považuje za príťažlivého, príliš by sme to zjednodušili. Skôr považuje za príťažlivé to, ako si on sám neuvedomuje, že by príťažlivý mohol byť – tmavá briadka mu zakrýva jemnú detskú tvár a pod rozťahanými svetrami sa zas ukrýva zanedbané telo. Vlasý nemá poriadne ostrihané už niekoľko rokov a teraz mu v masných prameňoch padajú do očí a na bradu. Oblieka sa príšerne. Nosí vyšúchané čierne košeľe a čierne vojenské čizmy a tmavé rifle, ktoré naliehavo potrebujú záplaty. Zatiaľ nenarazila na dôkaz toho, že by vlastnil čo i len jedinu viazanku.

Niekedy stojí pred zrkadlom bez košeľe, sinavý, nespokojný. Je taký drobný – útlý a nezdravý a vychudnutý ako človek, ktorého trápi závislosť. Nažive ho držia cigarety v kombinácii s občasným jedlom – to je zvyčajne predvarené a zabalené v plaste, aby sa dalo zohriať v mikrovlnke. Niekedy však ide o prášok, ktorý treba zaliať vodou a vtedy z neho vznikne čosi aspoň približne stráviteľné. Keď to vidí, cíti sa, ako keď sleduje bezohľadné holuby na smrtiacom elektrickom vedení hromadnej dopravy.

Prospela by mu v živote zelenina.

Draslík a železo. Vlákny a fruktóza. Hutné, dobre prežívateľné obilniny a farebné šťavy. Všetky zložky a elixíry

prispievajúce k dobrému zdraviu. Má chuť ozdobiť mašlou ananás. Poslala by mu ho s odkazom. Každý týždeň nové ovocie. Písalo by sa v ňom: *Nerob si to*.

Takmer celý mesiac sleduje, ako sa mu po chrbte vinú rôzne tetovania. Pripomínajú brečtan a splývajú do rôznych vzorov a farieb, ktoré sa mu potom tiahnu po chudých rukách. *S tým by som vedela žiť*, napadne jej. Na výraznom tetovaní je vlastne čosi upokojujúce a platí to najmä v prípade tetovania, ktoré vidieť, aj keď si oblečie pracovnú košeľu s golierom. Domnieva sa, že to vypovedá o sebavedomej osobnosti, o človeku s pevnými zásadami – o človeku so zásadami –, ktoré sú v protiklade s jej každodennými vnútornými krízami a otázkou, čo ju trápi od príchodu do Chicaga: *Kto sa zo mňa stane? Alebo azda presnejšie: Ktoré z mojich mnohých ja je to skutočné?* Akoby jej ten chlapec s agresívnym tetovaním poskytoval novú cestu vpred, proti jej voči úzkosti prameniacej z nezrozumiteľnosti.

Je umelec – to je jasné, pretože najčastejšie mieša farby a rozpúšťadlá, atramenty a farbivá, vyťahuje fotografický papier z chemického kúpeľa alebo sa nakláňa nad svetelným panelom a cez malú okrúhlu lupu si prezerá negatívy. Žasne nad tým, ako dlho to dokáže robiť. Celú hodinu porovnáva len dva zábery, najprv upreto hľadá na jeden a potom na druhý a potom opäť na ten prvý a snaží sa zistiť, ktorý z nich je lepší. A keď ho nájde, zakrúžkuje si ho červenou farbičkou, každý druhý negatív vyradí a ona tleska jeho rozhodnosti. Keď si totiž záber alebo tetovanie, alebo istý bohémsky životný štýl vyberie, urobí to veľmi oddane. Túto vlastnosť mu ona – ktorá sa nedokáže rozhodnúť ani pri tých najjednoduchších veciach: čo si obliecť, čo študovať, kde žiť, koho milovať, čo robiť so svojím životom – závidí a zároveň po nej túži. Myslí tohto chlapca je pokojná vďaka tomu, že pozná vyšší zmysel. Ona sa v porovnaní s ním cíti ako orech narážajúci do vlastnej škrupiny.

Je presne takým človekom – odhodlaným a zapáleným –, akého do tohto mesta prišla nájsť. Zrazu si však uvedomí, že celý plán má jednu zásadnú chybu. Takýto odhodlaný a zapálený muž by nikdy nemal záujem o také konvenčné a konformné, také nudné a buržoázne dievča, ako je ona.

Neporozprávajú sa teda a zimné noci plynú pomaly, nekonečne, ľad obaľuje konáre stromov ako mach. Celé ročné obdobie je to rovnaké. Keď má zhasnuté svetlo on, tak ju pozoruje, keď má zhasnuté svetlo ona, tak ho pozoruje. A keď ona večer nie je doma, sedí tam zmätený, zúfalý, ba možno aj trochu trápny, a hľadá do toho jej okna a má pocit, že čas nezadržateľne plyní, príležitosti sa mínajú. Má pocit, že prehráva preteky so životom, ktorý by chcel žiť. A keď večer nie je doma on, ona tam sedí plná beznádeje, celý svet na ňu opäť dolieha a skúma to jeho okno, akoby to bolo akvárium, v nádeji, že z tej bezútešnosti vybuchne čosi krásne a ona toho bude svedkyňou.

A tak ich tu máme ukrytých v tieňoch. Vonku potichu padajú veľké snehové vločky. Vnútri sú sami vo svojich oddelených malých garsónkach v tých rozpadávajúcich sa starých budovách. Sedia pri oknách a čakajú. Hľadia cez uličku, do tmavých bytov, a síce to netušia, ale hľadia aj na seba navzájom.

Ich budovy nikdy neboli určené na bývanie. Tá jeho bola pôvodne továrňou. Tá jej zas skladom. Ich staviteľ, nech to bol ktokoľvek, nečakal, že v nich budú bývať ľudia, a tak tým ľuďom nepripravil výhľad. Obe boli postavené v deväťdesiatych rokoch devätnásteho storočia, do päťdesiatych rokov toho ďalšieho prinášali zisk, v šesťdesiatych rokoch už boli prázdne, no a potom už len čakali. Teda až doteraz, do januára 1993, keď ich zrazu ktosi prebral a dal im nový zmysel – premenili sa na lacné byty a garsónky pre hladujúcich umelcov tohto mesta – a jeho úloha spočíva v tom, aby to zdokumentoval.

Práve on má slúžiť ako pamäť tejto budovy a zachytiť jej úbohosť pred obnovou. Partie robotníkov – pričom slovo *robotník* tu slúži veľmi voľne na opísanie básnikov a maliarov a basgitaristov, ktorí sa tejto práci venujú výmenou za zníženie nájomného – už čoskoro začnú čistiť a brúsiť a natierať a odstraňovať odpad. To všetko totiž treba urobiť, aby sa tu dalo žiť. No a tak sa nachádza práve tu, v tých najsmradľavejších a najzanedbanejších zákutiach bývalej továrne, prechádza sa po nich s požičaným fotoaparátom a dokumentuje rozvaliny.

Je na štvrtom poschodí, prechádza sa po chodbách a pri každom kroku víri hmlu tvorenú prachom a špinou. Špinu si odfotografuje a rovnako aj všadeprítomné sutiny z popadaných stropných dlaždíc a sadry a tehál. Fotografuje prepracované grafity. Fotografuje rozbité okná a záclony rozpadnuté na pruhy látky. Bojí sa, že zakopne o spiaceho

squattera, a rozmýšľa, či je v takejto situácii lepšie robiť hluk alebo byť potichu. Ak bude potichu, možno sa vyhne konfliktu. Ak však bude robiť hluk, možno sa squatter zobudí a od strachu utečie.

Čosi upúta jeho pozornosť a zastaví sa. Slniečny svit na stene sa tiahne po starom nátere, ktorý sa lúpe, pomaly, vráskavo, ako tisíc drobných prasklín a štrbín. Sto rokov po namalovaní sa tento náter teraz oslobodzuje a jeho textúra mu pripomína povrch krakeláže na starých portrétach nizozemských majstrov. O niečo prozaickejšie mu pripomína aj malý rybník, doma, na otcovom pozemku, ktorý za letného sucha vysychal a odhalil vlhké bahno na dne, ktoré potom na slnku tvrdlo a praskalo na drobné úlomky špiny. Presne tak vyzerá aj náter tu hore, ako popraskaná zem, a on ho fotí z profilu, aby pozorovateľ uvidel tie dlhé a olupujúce sa okraje. Nie je to ani tak fotografia čohosi, ako skôr fotografia o niečom – fotografia o veku, zmene, prerode.

Pohne sa ďalej. Rozhodne sa robiť hluk. Nie je si totiž istý, že by sa dokázal zakrádať v týchto hrubých čižmách spevnených ocelou, ktoré si lacno kúpil v armádnom výpredaji a práve tu ich aj nevyhnutne potrebuje kvôli klincom vytŕčajúcim z podlahy a porozbíjanému sklu, ktoré je spomienkou na bujaré noci a vypité pivo. Napadne mu, že by mal mať aj masku na tvár, pretože vo vzduchu sa vznáša prach. Prach a špina a pravdepodobne aj pleseň a sneť a jedovaté olovo a škodlivé mikróby, ten nehybný a nejasný oblak častíc, ktorý slnečný svit prichádzajúci cez okná mení na lesknúce sa pruhy, no a tie sa vo fotografickom žargóne budú nazývať božie lúče, ale tu sú omnoho viac rúhačské. Možno lúče špiny.

No a potom sú tu ešte ihly. Nachádza ich množstvo, v malých a metodicky naskladaných hromadách v kadejakých tmavých zákutiach, starostlivo zozbierané a vyprázdnené, teda až na malý kúsok tmavej usadeniny na špičke, a fotografuje ich s tou najmenšou hĺbkou poľa, akej je tento objektív schopný, aby bol celý záber takmer úplne rozmazaný,

čo podľa jeho názoru šikovne evokuje, ako sa asi mohla cítiť tá zúfala duša, ktorá sa tu nachádzala a po tej ihle tak veľmi túžila. Heroín vyvoláva v tejto štvrti zvláštny vzťah plný lásky a nenávisti zároveň. Ľudia sa zľahka sťažujú na ihly, ktoré nachádzajú v parku, aj na opustené budovy na konci ulice, ktoré všetci kvôli množstvu narkomanov označujú za drogové brlohy. Väčšina umelcov, ktorí v tejto budove bývajú a občas sa na heroín sťažujú, však zároveň tak trochu vyzerá, akoby ho brala tiež. A to často. Majú ten bezfarebný a vychudnutý výzor s mastnými vlasmi a prepadnutými očami typický pre ľudí, ktorí sú často na drogách. Vlastne práve takto sa sem aj nastahoval. Majiteľ bytu naňho narazil na jeho prvej výstave v galérii a opýtal sa ho: „Ste Jack Becker?“

„Áno, som,“ povedal.

„To vy ste ten fotograf?“

„Hej.“

Bola to jesenná výstava v Škole Umeleckého inštitútu v Chicagu, v rámci ktorej bola vystavená tvorba nastupujúcich študentov magisterského stupňa a medzi zhruba dvoma desiatkami prvákov sa Jack ako jediný primárne venoval krajinnej fotografii. Ostatní študenti boli mimoriadne talentovanými expresionistickými maliarmi alebo z rôznych objektov vytvárali prepracované sochy, alebo sa venovali videoumeniu a ich inštalácie pozostávali z komplexne vzájomne prepojených televíznych obrazoviek a videorekordérov.

A Jack medzitým fotil polaroidy.

Stromov.

Stromov doma, na préríi, ktoré rástli presne ako stromy vystavené výčinom počasia – boli naklonené a nemilosrdný vietor im kmene vykrivil doboka.

Deväť týchto polaroidových záberov bolo v mriežke trikrát tri nalepených na bielej stene galérie a Jack pri nich postával a čakal, kedy sa s ním niekto pustí do rozhovoru o jeho tvorbe, čo nikto nerobil. Prešli okolo neho desiatky

dobře oblečených zberateľov, ale potom sa jeden bledý muž v otrhanom bielom svetri a rozviazaných robotníckych topánkach predsa len predstavil. Volal sa Benjamin Quince a bol študentom magisterského stupňa v oblasti nových médií. Tento odbor študoval už siedmy rok a pracoval na diplomovke, ktorej téma pre prváka ako Jack znela ako priam nepredstaviteľný akademický úspech. Benjamin bol doslova prvým človekom, ktorý Jackovi položil otázku, a tá otázka znela takto: „Takže stromy?“

„Tam, odkiaľ pochádzam, fúka silný vietor,“ povedal Jack. „Stromy potom rastú nakrivo.“

„Chápem,“ povedal Benjamin a žmúril spoza veľkých okrúhlych okuliarov, lenivo si z brady zošúchaval drsné, neúhľadne zlepené kúsky čohosi. Vzorkovaný vlnený sveter mal vyťahany. Jemné neumyté vlasy mali hnedastú farbu sena a dĺžku, ktorá si vyžadovala starostlivé zasúvanie za uši. „A odkiaľ pochádzaš?“ opýtal sa.

„Z Kansasu,“ povedal Jack.

„Aha,“ povedal a prikývol, akoby to potvrdzovalo čosi dôležité. „Zo srdca krajiny.“

„Áno.“

„Z obilnice celej Ameriky.“

„Presne tak.“

„Kansas. Pestuje sa tam kukurica alebo pšenica? Nevieť si to celkom predstaviť.“

„Poznáš skladbu *Home on the Range*?“

„Jasně.“

„No tak presne odtiaľ vlastne som.“

„Blahoželám, že si odtiaľ vypadol,“ povedal Benjamin, žmurkol naňho a potom si na chvíľu prezeral polaroidové zábery. „Stavím sa, že tie fotky nikoho nezaujímajú.“

„No tak to ti teda ďakujem.“

„Nehovorím teraz o ich hodnote. Len hovorím, že tieto fotky sa u miestnych návštevníkov zrejme veľkej obľube netešia. Nie je to tak?“

„Väčšina ľudí sa pristaví na jednu až tri sekundy. Potom sa milo usmiejú a idú ďalej.“

„A chápeš dôvod?“

„Nie celkom.“

„Pretože polaroidové zábery ľudí nedokážu oceniť.“

„Ako?“

„Nepredávajú sa. V aukčnej sieni Sotheby's ešte nikdy žiadny polaroid nevydražili. Polaroidy sa masovo vyrábajú, sú instantné, lacné, nevydržia. Chemické častice sa rozpadnú a celý záber zmizne. Polaroid nepredstavuje trvanlivý tovar. A títo ľudia?“ Benjamin neurčito kývol na všetkých ostatných v miestnosti. „Považujú sa za zberateľov, ale omnoho presnejšie by bolo slovo investori. Sú to bábky kapitalizmu. Materialistickí blbci. Hľadajú spôsob, ako lacno kúpiť a drahो predáť. No a tvoj problém spočíva v tom, že polaroidové zábery sa nikdy drahο predávať nebudú.“

„Úprimne, nad tým som nerozmýšľal.“

„A to je dobre.“

„Väčšinou sa mi tie stromy jednoducho len páčili.“

„Musím povedať, že obdivujem tvoju autenticitu. Nie si len ďalší z týchto riťolezov. Uznávam to.“ Potom Benjamin pristúpil bližšie a položil Jackovi na plece ruku. „Počuj, vlastným budovu vo Wicker Parku. Opustenú starú oceliareň. Kúpil som ju za dolár. Banka sa jej jednoducho potrebovala len zbaviť. Poznáš Wicker Park?“

„Ani nie.“

„Je to štvrt' na North Side. Asi pätnásť minút vlakom. Nasadneš na modrú linku, prejdeš šesť staníc a je to úplne iný svet.“

„V čom iný?“

„No v prvom rade je ozajstný. Veci tam za niečo stoja. Tam sa totiž odohráva ozajstné umenie, na rozdiel od týchto nezmyslov, ktoré majú len ulahodiť donorom. A hrá tam aj ozajstná hudba, nie tie umelé korporátne sračky z rádia. Svoju budovu opravujem fakt od podlahy a prerábam ju na

spoločný priestor pre tvorivých ľudí. Volám to Zlievareň. Je to veľmi exkluzívny priestor, výlučne na pozvánky, nič mainstreamové, nič konvenčné, nič pre buranov ani karieristov.“

„To znie dobre.“

„Berieš heroín?“

„Nie.“

„Ale vyzeráš, že ho berieš. A to je super. Pridáš sa?“

Prvýkrát v Jackovom živote sa stalo, že mu vychudnutý a krehký výzor v niečom pomohol – práve vďaka nemu získal bývanie vo Wicker Parku, kde býva zadarmo výmenou za fotografické služby, medzi muzikantmi a umelcami a spisovateľmi, ktorí väčšinou tiež vyzerajú, že berú heroín. Ocitol sa na fantastickom mieste a miluje to tu aj napriek chabému stavu budovy, napriek temnote a beznádeji a mrazivému chladu skutočnej chicagskej zimy, napriek častým krádežiam v okolí a údajným dílerom striehnucim v parku a gangom s komplikovanými vzájomnými vzťahmi a občasnými konfliktmi. Je to jeho prvá zima mimo domova a nemôže uveriť, ako živo sa cíti, aký absolútne, skutočne a nesmierne slobodný je. V meste panuje hluk a špina a je nebezpečné a drahé, a on ho miluje. Miluje najmä ten hluk, ten rev vlakov nad hlavami, trúbenie netrpezlivých taxikárov, škrekot policajných sirén, to stenanie ľadu na jazere, ktorý sa šúcha o betónové nábrežie. A miluje aj tie noci, keď hluk ustane, keď sa mesto zastaví a zahalí ho búrka, počas ktorej padajú tie najväčšie a najpomalšie vločky, aké kedy videl, a autá sú zasypané pri obrubníkoch a obloha je len zrkadlom odrážajúcim oranžové pouličné osvetlenie a po každom kroku nasleduje upokojujúce vodnaté zavržďanie. V noci to mesto miluje, a to najmä keď vyjde z budovy Umeleckého inštitútu a pozrie sa na Michigan Avenue a na mrakodrapy týčiace sa v pozadí, na tie budovy, čo sa v zamračené dni dotýkajú oblakov, na tie ich ohromné ploché tváre popísané stovkami drobných žltých štvorcov tam, kde sa vo firmách maká aj po pracovnom čase.